Przygotowania do utworzenia państwa

1878 – 1948

Gdy Dawid Ben-Gurion wymieniał sześciu ponadprzeciętnych Żydów, którzy jego zdaniem najbardziej przyczynili się do realizacji ideałów Syjonizmu (odrodzenie narodu Żydowskiego w ich historycznej ojczyźnie), trzech z nich było założycielami Petah Tikvah, pierwszej rolniczej osady w tej ziemi w nowożytnej historii. Na przestrzeni od roku 1878 do 1948, ludzie ci na równi z wieloma innymi, wykonali olbrzymią pracę konieczną do cudownej odbudowy całego narodu.

W dniu dzisiejszym, Izrael dysponując zaledwie 20% swej powierzchni jako terenami uprawnymi (435,000 hektarów), konkuruje na światowym rynku rolniczym i agrotechnologii, eksportując 70% swych produktów i dostarczając dojrzałą technologię ochrony wody. Niemalże cały sektor rolniczy w Izraelu wykorzystuje technologiczne zdobycze nauki, bogate kulturowe dziedzictwo – zrodzone z ogromnych przeciwności i zrębów państwowości mającej dopiero sześćdziesiąt lat.

Spośród trzech cudownych narodzin opisanych w Piśmie Świętym – Jezusa, Kościoła Chrześcijańskiego oraz Izraela, Izrael jest dziś najbardziej widzialnym dla obserwatorów. Jednakże znaczenie narodzin Izraela umyka dzisiejszemu światu mediów i egoizmu. Wzrost poznania jaki rozpoczął się w roku 1874 znacznie przyspieszył w roku 1948 wraz z zastosowaniem postępu technologicznego rozwiniętego w czasie II Wojny Światowej. Ten gorączkowy wyścig wiedzy i specjalizacji działał jak narkotyk, skutecznie powstrzymując świat od poznania wspaniałych dzieł Bożych. W czasie tego stanu nieświadomości, w jakiej trwał cały świat, Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba, za pośrednictwem ponownie obecnego Mesjasza, utworzył ciało i tchnął życie w syna Bożego, nowoczesny naród Izrael. Do roku 1948, niewielka liczba czuła się zobowiązana aby opuścić swój kraj i związać swój los z tą nieprawdopodobną ziemią. Garstka wiernych pragnęła stać się świętym narodem Bożym na zawsze (Oz. 11:1, Izaj. 11:11).

Ezechiel 37

Ludzkie ciało jest najzupełniejszą strukturą spośród wszystkich systemów zamkniętych. Ma fi zyczne zdolności do samoobrony, dawania schronienia, tworzenia pokarmu, na równi z intelektualnymi zdolnościami do rozumowania, kochania, tworzenia i oddawania czci. Bóg użył tego ciała jako dobrej metafory odrodzenia narodu Żydowskiego, opisanej w proroctwie Ezechiela 37 rozdziale. W tym pięknym i samo wyjaśniającym się obrazie Starego Testamentu, „martwy” naród Izraelski jest pokazany jako rozrzucone w dolinie suche kości. Pierwszych osiem wersetów opisuje zbliżanie się tych kości do siebie w wyniku działania Boga, tworzące ludzkie ciało wyposażone w ścięgna, mięśnie i tkanki konieczne dla podtrzymania życia. Dech życia (wersety 9 i 10) został tchnięty w to ciało i ożywił je życiem politycznym i międzynarodowym uznaniem na scenie światowej. Wizja ojców Syjonizmu w końcu została zrealizowana. Struktura nad którą tak długo pracowali, została ostatecznie ukoronowana statusem państwowości. Izrael ma możliwość działania na scenie światowej jako podmiot obdarzony wolną wolą.

„I rzekł do mnie: Prorokuj do ożywczego tchnienia, synu człowieczy, i powiedz ożywczemu tchnieniu: Tak mówi Wszechmocny Pan: Przyjdź, ożywcze tchnienie, z czterech stron i tchnij na tych zabitych, a ożyją. I prorokowałem, jak mi nakazano. Wtem wstąpiło w nich ożywcze tchnienie i ożyli, i stanęli na nogach – rzesza bardzo wielka” (Ezech. 37:9-10).

Istnieją przynajmniej trzy ważne wątki prorocze związane z okresem 1874 – 1948 w kontekście odrodzenia się Izraela. Są nimi: 1) odrodzenie Eretz Yisrael, ziemi Izrael, 2) przywrócenie Żydów do ziemi izraelskiej oraz 3) przywrócenie ludu Izraela Bogu. Z uwagi na konieczność zachowania zwięzłości, zajmiemy się jedynie kwestią przywrócenia Żydów do Eretz Yisrael.

„I odmienię los mojego ludu izraelskiego, tak że odbudują spustoszone miasta i osiedlą się w nich. Nasadzą winnice i będą pić ich wino, założą ogrody i będą jeść ich owoce. Zaszczepię ich na ich ziemi; i nikt ich już nie wyrwie z ich ziemi, którą im dałem – mówi Pan, twój Bóg” (Amos. 9:14-15).

Do roku 1948, działacze syjonistyczni odzyskali 165.000 hektarów ziemi zdatnej dla celów rolniczych, poprzez utworzenie czterystu społeczności rolniczych na nieużytkach Doliny Jordanu, bagnach nękanych malarią oraz w Dolinie Jezreel. Było to trudne zadanie. Bagna na których królowały komary oraz arabscy bandyci pozbawiły życia wielu z wiernych żydowskich pionierów. W pierwszych latach, 9260 żydowskich pionierów – syjonistów założyło rolnicze osiedla o charakterze spółdzielni, takie jak Petah Tikvah założona w 1878, Rishon L’Zion i Zichron Jacob założone w 1882, Rehobot w 1890 oraz wiele innych założonych przed 1983 rokiem. W czasie tej pracy ginęły setki osadników, jednakże mieli oni dość siły, determinacji oraz wielkiej wiary w Boże proroctwa, aby zostać i budować. Przykładem takiej wielkiej wiary był ojciec jednego z Żydowskich osadników, który gdy usłyszał o śmierci swe-

go syna Mosze Barsky z rąk sześciu arabskich napastników, odpowiedział: „Nie smucimy się ani nie szlochamy. Nasi ukochani synowie muszą mocno walczyć aby wskrzesić i wzmocnić nasz naród. Wysyłamy wam naszego drugiego syna, Shaloma, aby zajął miejsce swego zabitego brata. Śmierć Mosze sprowadza nas wszystkich do Ziemi Izrael” (Moshe Dayan, Moshe Dayan: Historia mego życia, str. 22).

Pozostała część rodziny Mosze łącznie z rodzicami w końcu wyemigrowała z Rosji. Ta sama moc Boża która zgromadziła tych Syjonistów w ziemi izraelskiej otworzyła im również drzwi dla kolonizacji tej ziemi. Drzwi te przekroczyli oni z wielką wiarą. Jedno z wielkich proroctw wypełniło się z chwilą założenia osady Petah Tikvah, która to nazwa w języku hebrajskim oznacza „Drzwi Nadziei”. Założyciele tej kolonii po prostu przeczytali proroctwo Ozeasza, uwierzyli i na zawsze związali swój los z przepowiedzianym sukcesem, zakładając jedną z najbardziej znamienitych społeczności kwitnących do dnia dzisiejszego, którą zamieszkuje 185.000 ludzi.

„Przetoż oto Ja nią łudzić będę, gdy ją wywiodę na puszczę, a łaskawie z nią mówić będę; i dam jej winnice jej od tegoż miejsca, i dolinę Achor, miasto drzwi nadziei; i będzie tam śpiewała, jako za dni młodości swojej, to jest, jako w dzień, którego wychodziła z ziemi Egipskiej” (Oz. 2:14-15, BG). Ich sukces został zwiększony dzięki działalności powtórnie obecnego Pana Jezusa. Jednym z pierwszych Jego dzieł była przepowiedziana przez proroków odbudowa Izraela (Jer. 16:14,15; 30:3, Zach. 8:7,8,23; Rzym. 11:26,27).

Nasz Pan z chwilą swego powrotu w roku 1874 rychło rozpoczął dzieło przywracania Izraela do jego ziemi. Dzięki jego boskiej mocy, czynniki polityczne i prawne na światowej scenie zostały sprzężone w celu umożliwienia Izraelowi dokonanie ponownej kolonizacji Eretz Yisrael. Po pierwsze, w roku 1878 Berliński Kongres Narodów przyznał pełne prawa cywilne Żydom zamieszkującym obszar który w przyszłości miał się stać państwem Izrael. Następnie, gdy w roku 1917 Wielka Brytania objęła swym protektoratem ziemie Palestyny po I Wojnie Światowej, Deklaracja Balfoura przyznała prawa Żydom traktowania Palestyny jako swej ojczyzny. W końcu zaś, w roku 1948 Narody Zjednoczone przyjęły państwo Izrael jako pełnoprawnego członka tej organizacji.

W roku 1870 powstało pierwsze Żydowskie osiedle, Mikvah Israel („Nadzieja Izraela”), które było prekursorem badań nad rolnictwem. Badacze z Mikvah Israel nadzorowali wiele badań nad zbiorami zbóż i owoców, które później zostały wprowadzone do spółdzielczych osiedli rolniczych. W roku 1921, dzięki możliwościom jakie dała Deklaracja Balofura z roku 1917, powstała Eksperymentalna Stacja Rolnicza, która miała na celu wspierać małe farmy w dostępie do wiodących osiągnięć intensyfi – kacji rolnictwa. Specjalizowała się ona hodowli różnorodnych drzew owocowych, bydła, drobiu, jarzyn i zbóż (http://en.wikipedia.org/wiki/Agricultural_ research_In_Israel). W roku 1948 rolniczy sukces Izraela mierzony ludzkimi wskaźnikami była tak duży, że jeden pracownika sektora rolniczego był w stanie wyżywić siedemnastu innych ludzi. W dniu dzisiejszym, liczba ta osiągnęła zwielokrotnieniu do dziewięćdziesięciu. Jest to wspaniałe wypełnienie się dwóch proroctw Izajasza: „W dniach, które idą, Jakub wypuści korzenie, Izrael zakwitnie, puści pędy i napełni cały świat płodami” (Izaj. 27:6).

„Niech się rozweseli pustynia i spieczona ziemia; niech się rozraduje i zakwitnie step! Niech jak złotogłów bujnie zakwitnie i weseli się, niech się raduje i wydaje radosne okrzyki! Chwała Libanu będzie mu dana, świetność Karmelu i Saronu; ujrzą one chwałę Pana, wspaniałość naszego Boga” (Izaj. 35:1-2).

Od roku 1874 brzmi Trąba Jubileuszowa a ziemia Izraelska powraca do swego prawowitego właściciela. Naród Żydowski powraca z rozproszenia pomiędzy wszystkimi innymi narodami ziemi. To wspaniałe wydarzenie jest nadal niedostrzegane przez ogół świata.

„I stanie się w owym dniu, że zatrąbi wielka trąba i przyjdą zaginieni w ziemi asyryjskiej i rozproszeni w ziemi egipskiej, i będą oddawali pokłon Panu na świętej górze w Jeruzalemie” (Izaj. 27:13). Głos Trąby Jubileuszowej jest tym samym dźwiękiem, który słyszał prorok Ezechiel a który sprawił, że kości zaczęły się do siebie zbliżać: „Prorokowałem więc, jak mi nakazano. A gdy prorokowałem, rozległ się głos, a oto powstał szum; i zbliżyły się kości, jedna kość do drugiej” (Ezech. 37: 7). Trafną jest myśl, że głos ten przedstawia dzieło przeprowadzanie i nadzorowane przez zmartwychwstałego Jezusa Chrystusa, który został ukrzyżowany przez przywódców żydowskich 1915 lat wcześniej. To był ten sam Jezus który tchnął życie w Naród Żydowski w roku 1948 i to jest ten sam Jezus, który w końcu zostanie rozpoznany przez Żydów i nad którym będą oni płakać, gdy duch Bożej łaski zostanie na nich w końcu wylany (Zach. 12:10). Przyjęcie Jezusa jako Mesjasza będzie ostatnim krokiem prowadzącym do usunięcia zaślepienia od tego wskrzeszonego narodu, lecz ta chwila jeszcze nie nastąpiła.

Ciało jakie powstało w wyniku zbliżania się kości do siebie i które Bóg przygotował dla odrodzenia narodu Izraela, było kompletne pod każdym względem, zawierając również głowę. Przedstawia ona żydowskich przywódców intelektualnych, którzy swym dorobkiem uczynili znaczący i potężny wkład w jego rozwój.

Howard Gardner, autor dwudziestu książek i profesor na kierunku kognicji i edukacji Harvard Graduate School of Education, stwierdza w swej książce pt. „Pięć

Umysłów Przyszłości”, że istnieje pięć różnych rodzajów intelektu (sposobów myślenia), które będą konieczne dla odniesienia przyszłego sukcesu. Analiza procesu odrodzenia Izraela pokazuje, że Bóg wybierał takich spośród powracających Żydów, którzy posiadali: umysły zdyscyplinowane, syntetyczne, kreatywne, pełne szacunku i etyczne w celu budowania, organizowania, wymyślania, inspirowania, zarządzania i wspierania narodu. Zanim naród Izraelski się narodził, był już ukształtowany w pełnego człowieka i wyposażony w dojrzałe zdolności poznawcze!

Albert Einstein był typowym przedstawicielem europejskich żydowskich kręgów intelektualnych, które w pełni zasymilowały się ze środowiskiem krajów, gdzie zamieszkiwały. Ten intelektualny gigant urodził się w roku 1879 i wszedł na scenę we właściwym czasie, wspierając narodziny Izraela. W wieku 25 lat Einstein rozwinął swą ogólna teorię względności, która nadal jest uznawana za najgłębszą naukową teorię wszechświata. We wczesnych latach dwudziestych XX wieku, naukowa sława Einsteina okazała się być pomocna Izraelowi poza sferą samej nauki; Einstein stał się ikoną Izraela w czasie krytycznym dla jego ponownego zgromadzenia. Albert Einstein pomógł zebrać znaczące ilości gotówki, która była następnie wykorzystywana dla zasilenia ekonomii i walki osadników w ziemi obiecanej. Co więcej, pomagał on założyć Hebrajski Uniwersytet Jerozolimski, a w końcu pozostawił temu Uniwersytetowi swą intelektualną własność włącznie z dorobkiem literackim, dzięki czemu obecnie uczelnia ta zarabia rocznie ponad milion dolarów z tytułu tantiem i opłat za korzystanie z praw autorskich. Świecka działalność Einsteina doprowadziła go do perfekcyjnego opanowania dyscypliny, którą się zajmował, podobnie jak wielu innych żydowskich intelektualistów jego czasów. Jego powołanie rozwinęło się pod wpływem ostrego rozczarowania ziemskimi rządami i bezwzględnym nacjonalizmem z jednej strony, a miłością dla koncepcji Izraela, w której podobnie jak wielu innych, znalazł swój nowy cel, wspierając syjonistyczne ideały. W późnym okresie swego życia powiedział on do Abba Ebana: „Mój związek z ludem żydowskim stał się moją najsilniejszą ludzką więzią” (Walter Isaacson, Einstein, str. 291). Jedną z cech która stanowiła o wielkości Einsteina to okoliczność, że zdawał sobie sprawę ze swojego miejsca i nie próbował przekraczać ograniczeń swego umysłu. Mimo swej błyskotliwości, odrzucił on propozycję Abba Ebana objęcia urzędu premiera Izraela. Zdawał sobie sprawę, że będąc intelektualistą nie posiadał daru rządzenia ludźmi. Einstein odegrał również istotną role w opóźnianiu planów Adolfa Hitlera pozyskania uranu dla produkcji bomby atomowej. Jego znajomość z Królową Belgii i amerykańskim prezydentem Franklinem D. Rooseveltem dała mu wiele możliwość kierowania Izraelem i stania się realizatorem idei Syjonizmu. Był on istotną częścią głowy zjednoczonego ciała, opisanego w Ezech. 37.

Wielu innych ziemskich przywódców dołożyło swych starań do utworzenia państwa Izrael na przestrzeni lat 1878 – 1948. Wielkość Eretz Yisrael powstała dzięki działalności ludzi takich jak Dawid Ben-Gurion, Golda Meir, Dr Chaim Weizmann, Moshe Dayan i wielu innych. Stali oni na fundamencie wzniesionym przez budowniczych Petah Tikvah oraz budowali drogi, po których kroczyć mieli ich następcy. Odkryli oni nowe możliwości w ówczesnej sytuacji geopolitycznej i wykorzystali swe światłe umysły dla kierowania narodem w tych burzliwych czasach, które świadczyły o końcu władzy pogan nad ziemią. Z wszystkich ich osiągnięć prawdopodobnie największym było to, że przyczynili się do wzmocnienia wiary innych, którzy poszli ich śladami. Zadęli oni w „Trąbę Jubileuszową” z wielką siłą, zdobywając szacunek i podziw świata, lecz co najważniejsze, zgromadzili oni na powrót kości narodu, powlekli je mięśniami i skórą, przygotowując Izrael na rok 1948.

Rok 1948 był początkiem tego wielkiego narodu, ale był on również początkiem wielkich kłopotów. Od 1948 roku ponad 19.000 żołnierzy izraelskich zginęło w walce o zachowanie bytu narodu żydowskiego. Takie samo zdecydowanie jakie kierowało pierwszymi syjonistami, wymagane jest od wszystkich tych którzy po roku 1948 starają się utrzymywać ich marzenie przy życiu, dążąc do wypełnienia się proroctw sięgających czasów starożytnych.

W odrodzeniu się Izraela widzimy sposób, w jaki świat będzie odradzał się w Wieku Tysiąclecia. Prorok Izajasz wspomina, że Izrael będzie prowadził narody (Izaj. 2:2-4). Poprzez swą wielką wiarę i intensywne próby jakim przechodzili ci ludzie zgromadzeni ze wszystkich stron świata, będą oni w stanie poprowadzić ludzi wszystkich narodów do zbudowania jednego narodu ludzkości, która będzie czcić Pana na Syjonie. Miliardy zmartwychwstałych ludzi będzie spoglądać wstecz na ten okres historii w podziwie dla Bokiej mocy sprawczej. Będą oni dostrzegać pierwsze przejawy wiary u syjonistów w latach siedemdziesiątych XIX wieku, a następnie zobaczą owoce tej wiary powołane do życia dzięki Bożej opatrzności. Patrząc z perspektywy czasu, świat ludzkości zobaczy jak Bóg zgromadził rozproszony i zniechęcony lud, zorganizował ich i tchnął w nich dech życia. Ludzie w trudnym, pierwszym okresie swej własnej restytucji, zrozumieją w jaki sposób wiara tego ludu zaowocowała wartościowym celem i trwałym przeznaczeniem. Będzie to dla nich wzór w osiągnięciu ich własnych celów i przeznaczenia.

Jako Chrześcijanie spoglądamy na cuda jakich dokonał Jezus dla pokazania nam, jak poprzez wiarę można zwielokrotnić nawet niewielkie środki, jak choćby tylko dwa chleby i pięć ryb, którymi On nakarmił pięć tysięcy słuchaczy. Świat ludzkości w czasie Wieku Tysiąclecia

będzie spoglądał wstecz na cud wiary pierwszych syjonistów i czerpał z nich inspirację tak samo jak my, gdy patrzymy na cuda dokonane przez Jezusa. Przykład ten przekona ich, aby oddawali Bogu cześć z całego i szczerego serca.

Todd Alexander